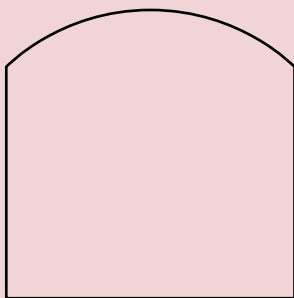


# CIUTAT DORMITORI

LLIBRET



Benvinguts a Ciutat dormitori!  
Som els treballadors del cementiri.  
Som els vius de la ciutat dels morts.  
Som tots plegats una gran família!

El cementiri no és pas un lloc trist.  
No cal tenir por! No cal tenir por!  
És com la Barcelona dels vius,  
però més tranquil·la i sense turistes.

Un paradís on poder descansar  
per tan sols dos euros i mig al mes  
després d'una jornada laboral  
esgotadora, esgotadora!

Si avui tornant a casa et passa res,  
demà ens tornarem a trobar aquí.  
Posa la teva vida a les nostres mans.  
Et cuidarem molt bé!

«Els professionals dels cementiris  
hauran de mostrar sempre als difunts  
el mateix respecte i cura  
que exigirien al propi cos.»

Programa de prevenció de delictes  
de Cementiris de Barcelona,  
punt quatre, titulat "Integritat".  
Aprovat a la ciutat de Barcelona  
el catorze de març de dos mil disset.

Benvinguts a Ciutat dormitori!  
Som els treballadors del cementiri.  
Som els vius de la ciutat dels morts.  
Som tots plegats una gran família!

El treball assalariat ens fa lliures!  
 El treball assalariat ens emancipa!  
 Somiem amb un sou just pel nostre esforç.  
 També nosaltres volem ser propietaris.

No hi ha major seguretat  
 que tenir una propietat.  
 Treballem sense descans!  
 Volem un lloc on caure morts.

El preu mitjà d'un pis a Barcelona  
 és de sis-cents setanta-cinc mil euros.  
 (Nou-cents vuitanta mil a L'Eixample!)  
 (Tres-cents trenta-quatre mil a La Marina del Port!)  
 Mai podrem ser propietaris  
 a la ciutat dels vius.

El sou mitjà d'un treballador  
 és de trenta mil euros bruts a l'any.  
 (Quaranta-set mil euros a Sarrià!)  
 (Vint-i-dos mil euros a Nou Barris!)  
 Mai podrem ser propietaris  
 a la ciutat dels vius.

Però hi ha un lloc on tot és més fàcil!  
 Aquí no existeix la propietat privada.

Cal fer referència a la nova regulació d'aquelles concessions sobre sepul-  
 tures que foren concedides a perpetuïtat i que, en termes de carrer ha  
 donat a pensar a molts ciutadans que la concessió sobre sepultures ho  
 eren com a «propietat». Fins a principis dels anys vuitanta es van con-  
 cedir sepultures per un termini «a perpetuïtat», és a dir, fins a la fi dels  
 temps. Tot i que en aquell moment ja no era possible aquesta mena de  
 concessions, a causa de les prescripcions de la Constitució espanyola que  
 consagrava els béns de domini públic —i les sepultures i els cementiris  
 ho són— com a imprescriptibles, inalienables i inembargables. Règim

totalment incompatible amb la «propietat» o amb la «perpetuïtat». Les perpetuïtats, a part de ser un concepte jurídic obsolet són ineficients i fan que les sepultures estiguin en mans d'aquells que no els donaran el millor ús possible. Com a recurs escàs, les sepultures han de trobar-se a l'abast de tothom, de qui en tingui cura en cada moment, però sobretot a l'abast de qui les necessiti.

Preàmbul desè de l'Ordenança de cementiris, aprovada a Barcelona el 24 de novembre de 2017 pel Plenari del Consell Municipal.

El cementiri és un somni comunista!  
El renaixement d'una vella utopia!

Quina empenta! Quanta il·lusió!  
 De joves no ens importa treballar:  
 volem acomplir una vida plena,  
 disposem del temps per fer-ho.

Però quan ja ha passat mitja vida,  
 no estem tan segurs del temps emprat.  
 No hem aconseguit la vida plena,  
 i no hem deixat de treballar.

Un viatge a Califòrnia, una pantalla de plasma,  
 un gos rottweiler, un mòbil maco,  
 la millor universitat per als nostres fills...  
 Desitgem! Desitgem! El desig ens fa viure!

Un canell amb artritis, les lumbar ben destrossades,  
 deu anys de teràpia, el menisc lesionat,  
 plens d'ansietat i tristesa permanents...  
 Desitgem! Desitgem! El desig ens fa morir!

Estem vivint en una època  
 en la qual hi ha una prohibició general  
 de tot desig que no estigui vinculat  
 a l'adquisició, a l'acumulació i al poder individual.  
 Cal deslligar el desig dels imperatius del consum!<sup>1</sup>

Al Càntic dels càntics es diu:  
 «Em feren guardiana de les vinyes,  
 però ni la meva vinya no he guardat.»

Ens passem un terç de tot el nostre temps  
 —noranta-tres mil sis-centes deu hores— treballant  
 al servei de l'enriquiment i del benefici aliè.  
 Cal deslligar el desig dels imperatius del consum!

---

1 Cf. Crary, J. (2013). *24/7. El capitalismo al asalto del sueño*. Editorial Ariel.

Aquesta nit hem somiat amb platges i crepuscles.  
Feia dies que no descansàvem tant.  
Però a les set ha sonat el despertador.  
La nit es fa curta i el dia molt llarg.

No et queixis que podria ser pitjor!  
Per sort no tot dura eternament.  
Cansament! Cansament!  
Cansament! Cansament!

Ens hem passat el darrer any  
planificant les pròximes vacances.  
Vint-i-dos dies de turisme i descans  
per recuperar forces i estar com abans.

Entre març i juny d'aquest any, a Barcelona hem demanat crèdits per  
valor de 3 milions d'euros per poder-nos pagar les vacances.

Quina bona idea! Quina gran estafa!  
    Quin gran pensament! Quin profund error!  
Endeudem-nos per marxar ben lluny  
    Per pagar el deute hem de treballar.  
i oblidar-nos de la feina.  
    La roda no para de girar.

Aquesta és la llei de la vida!  
És la llei de l'economia!  
Plusvàlua! Plusvàlua!  
Plusvàlua! Plusvàlua!

A Barcelona, el preu mitjà d'un enterrament  
és de set mil cent cinquanta-quatre euros.  
Més d'un vint-i-dos per cent dels usuaris  
contracten serveis *premium* per sobre 'aquest cost.  
Hem treballat dur. Ens mereixem el millor.  
Tant per poder fer vacances com per morir.

Cap Verd, Cancun, Puigcerdà, París, Marsella, Amsterdam, Londres, Florència, Lisboa, Berlín, La Paz, Dakar, Segòvia, els Fiords, Ries Baixes, Filipines, S'Agaró, Jamaica, Eivissa, Toledo, Palma, Pequín, Canet, Madrid, Venècia, Bangkok, Tòquio, l'Índia, Casablanca, Tunísia, Jerusalem, Atenes, Hong Kong, Girona, Taiwan, Roses, Roma, Qatar, Nova York, Santiago, Sao Paulo, Bilbao, Atlanta, Tallin, València, Zimbàbue, El Caire.

Hem après que l'oci també  
és una altra forma de treball.  
Hem tornat de les vacances tan cansats  
que tenim ganes de tornar a la feina.  
Almenys quan treballes es remunera  
la fricció, l'alienació i la crispació.

Tant de bo les vacances fossin per sempre!  
Tant de bo el descans fos etern!

Finalment ha arribat el dia.  
Tantes vegades que hi hem pensat...  
Per fi som la classe passiva.  
Ara sí, el descans pot ser etern!

Si ara ens pregunten a què ens dediquem,  
ja no sabrem què respondre.  
Nosaltres som la nostra feina.  
I sense feina no sabem qui som.<sup>1</sup>

Però ara diuen que no es poden cotitzar trenta-cinc anys...  
La vida laboral mitjana a Barcelona és de trenta-quatre coma vuit anys.  
i cobrar pensió uns altres vint-i-cinc anys.

L'esperança de vida a la ciutat és de vuitanta-tres coma sis anys.  
Ens fa por que avui no sigui el dia  
i que la feina s'allargui fins qui sap quan.

Potser tampoc és tan mala idea.  
La jubilació ens deixaria molt temps lliure i pocs diners.  
Perquè mentre treballo en el meu present,  
em quedo sense el meu futur.

---

1 Cf. Suzman, J. (2020). *Trabajo. Una historia de cómo empleamos el tiempo*. Debate.



Ningú no hauria de treballar mai.  
Proletaris del món, descansu.<sup>1</sup>

6

---

1 Cf. Black, B. (1985). *La abolición del trabajo*. Pepitas de calabaza ed.

GUIA  
Oriol Genís

AMB LA INTERVENCIÓ DE  
Juanjo Biarnés, Sergi García, David Moreno, Victoria Patón i Alberto Seco

AMB LES VEUS DE  
ARSinNOVA cor de cambra  
(Miquel Aguiló, Estel Alcañiz, Núria Ballestar, Elisabet Barroso, Pol Blancafort, Pere Carulla, Laura Farré, Miquel Ferrer, Fermí Herrero, Núria Jordana, Marta Latorre, Èlia Lucas, Joana Martínez-Mora, Maria Mauri, Francesc Minguella, Berta Morató, Gerard Morató, Adrià Pagès, Oriol Prat, Blanca Puig, Alba Ramírez, Quim Rom i Míriam Trias)

AMB LA COL·LABORACIÓ DE  
Bàrbara Roig

IDEA ORIGINAL I DIRECCIÓ  
Pau Masaló

DRAMATÚRGIA  
Pau Masaló i Irena Visa

INTERVENCIÓ EN L'ESPAI I VESTUARI  
Laila Rosato

MÚSICA ORIGINAL  
Adrià Pagès

DIRECCIÓ MUSICAL  
Maria Mauri

PRODUCCIÓ EXECUTIVA  
Clàudia Robert

COPRODUCCIÓ  
Teatre Lliure i Contenidos Superfluos

AMB EL SUPORT DE  
L'ICUB i l'Ajuntament de Barcelona

AGRAÏMENTS  
Cementiris de Barcelona, Adrià Terol, Marta Aladren, Transports Metropolitans de Barcelona, Carlota Serrahima, Pol Serrahima, Albert Pérez, Martín Torres, Modiband i Marc Tàpies  
Projecte guanyador d'un dels Ajuts extraordinaris a la creació Carlota Soldevila del Teatre Lliure i una de les Beques Ciutat de Barcelona 2020